

РЕШЕНИЕ

№ 10628

гр. София, 03.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4328** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мирослава Йорданова-Великова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на началник на 01 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), срещу Решение № 1345/18.03.2024 г., постановено по АНД № 16627/2023 г. по описа на СРС, НО, 110 с-в, с което е отменено Наказателно постановление № VI- 22/17.11.2023 г., издадено от началника на 01 РУ на СДВР. С отмененото наказателно постановление на В. Р. Д., е било наложено административно наказание глоба от 1000 лева на основание чл. 25, ал. 1 от Закон за опазване на обществения ред при провеждане на спортни мероприятия (ЗООРПСМ), за нарушение по чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ.

Касационният жалбоподател навежда доводи за неправилност на обжалваното решение на СРС, като излага съображения за наличие на безспорни доказателства за извършеното административно нарушение и извършителя му. Твърди се допуснато от съда, съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като е постановил оспореното решение без да се съобрази с представените доказателства. Счита, че АНО по безспорен начин е установил наличието на всички законови предпоставки за ангажиране на административно- наказателната отговорност на нарушителя. Моли съда да отмени първоинстанционното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът по касационната жалба В. Р. Д., редовно призован, не се явява и не се

представлява. В писмено становище до съда излага аргументи за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноси.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд - [населено място], X-ти касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал. 1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен съдебен контрол.

Касационната жалба е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и от лице, имащо правен интерес - страна в първоинстанционното съдебно производство, за която решението е неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

По делото не е спорно, че административнонаказателното производство е започнало със съставяне на АУАН с бл. № 0658355 на 17.11.2023 г. от Я. Т. - инспектор в 01 РУ-СДВР, в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението /очевидец/ и съставяне на акта, против В. Д., за това, че на 16.11.2023 г., около 19.30 ч., в [населено място], на Национален стадион "В. Л.", по време на провеждане на футболна среща между националните отбори на България и У., с начален час 19:00 ч., същият е участвал в масови безредици и предизвикал сбиване на [улица]и [улица]. Описаното в АУАН деяние било квалифицирано като противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на ЗООРПСМ. АУАН е надлежно предявен и връчен лично на В. Д. срещу подпис, на датата на неговото съставяне, с възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят не се възползвал от правото си по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и не е представил в законоустановения 7-дневен срок писмени възражения пред АНО. Въз основа на направените констатации в така съставения АУАН, началник на 01 РУ-СДВР, след като възпроизвел изцяло описаната в акта фактическа обстановка, издал процесното НП на 17.11.2023 г., с което наложил на В. Д. на основание чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и чл. 25, ал. 1 от ЗООРПСМ глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева за нарушение на разпоредбата на чл. 21, т. 10 от ЗООРПСМ.

Пред настоящата инстанция са представени Решение № 923/21.04.2024 г. , постановено по нахд. № 16926/2023 г. по описа на СРС, НО, 112 с-в, с което се отменя Заповед за задържане на лице № 225зз-1373/17.11.2023 г. Решението е влязло в сила на 03.04.2024 г. и Решение № 269/05.03.2024 г., постановено по адм. Д. № 1436/2023 г. по описа на Административен съд София- област, с което се отменя Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 23- IV16-0110/17.11.2023 г.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от първоинстанционния съдебен състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че решението е правилно и не е налице основанийето за неговото касиране по чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. ал. 2 от НПК във връзка, с което излага следните правни съображения:

За да постанови обжалваното решение, с което е отменил изцяло наказателното постановление, издадено против ответника по касационната жалба В. Р. Д., районният съд е приел, че както в АУАН, така и в НП липсва описание на конкретното изпълнително деяние на нарушението, което е вменено на наказаното лице. От обстоятелствената част на двата акта не може да се установи какви точно действия е извършил Д., което води до невъзможност лицето да упражни правото си на защита в пълен обем. Посоченото съставлява винаги съществено процесуално нарушение.

Настоящият съдебен състав намира, че така направените изводи на въззивния съд са правилни и изцяло съответни на събрания при разглеждане на делото доказателствен материал. Съдът, постановил обжалваното решение, е подложил на подробен анализ всички доказателства, които са били събрани в хода на пълното и всестранно съдебно следствие, което е провел, включително и приложените от наказващия орган към административната преписка доказателства, какъвто характер е придаден от закона на обясненията на посочения нарушител и писмените показания на свидетелите на нарушението съгласно чл. 27 от ЗООРПСМ. В тази насока и възраженията на касационния жалбоподател, чиято именно е била доказателствената тежест в производството по обжалване на наказателното постановление да установи извършването на административно нарушение от конкретно лице, относно допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на обжалваното решение, са напълно неоснователни. Съдът, постановил обжалвания съдебен акт, на практика е взел мотивирано становище по всички доказателства, като не е пропуснал събирането на други относими такива към предмета на разглеждане и по никакъв начин не е препятствал възможността, на която и да било от страните в процеса, да ангажира нови доказателства. Това, че от събрания доказателствен материал не може да се установи категорично участието на ответника по касационната жалба в описаното в наказателното постановление сбиване, в случая не се дължи на допуснати процесуални пропуски от съдебния състав в процеса на изясняване на делото, като напротив, съдът е взел мерки за изпълнение на задълженията му по чл. 13, ал. 1 от НПК. От мотивите към обжалваното решение е видно как е формирано вътрешното убеждение на съдебния състав и че същото е сторено при съобразяване с изискванията на чл. 14, ал. 1 от НПК. Поради това и касационният съд намира, че при постановяване на обжалваното решение не е допуснато нарушение на процесуалните правила от типа на съществените, поради което и касационната жалба не е основателна по наведеното касационно основание по чл. 348, ал. 3, вр. с, ал. 1, т. 2 от НПК.

Отделно от посоченото, в подкрепа на крайния извод на районния съд за необходимост от отмяна на наказателното постановление, налице са и допълнителни основания, които настоящият съдебен състав намира, че сами по себе си също обуславят отмяната на наказателното постановление, а не са били отбелязани изрично от въззивния съд. Както АУАН, така и наказателното постановление са издадени в рамките на специалната процедура по Глава Четвърта, Раздел II от ЗООРПСМ, в която е предвидено, че актът се издава при съобразяване на изискванията на ЗАНН, но същевременно са включени и специални норми, които изключват приложението на общите такива на ЗАНН, като например издаването на наказателното постановление в срок от 24 часа от съставяне на акта за установяване на нарушението. В случая, при издаването на АУАН не е било съобразено задължителното изискване на чл. 27, т. 3 от ЗООРПСМ относно окомплектоването му с конкретни доказателства, като към акта не

е била приложена справка от Единния автоматизиран регистър, поддържан от МВР по реда и със съдържанието, посочено в чл. 6 от ЗООРПСМ. Този пропуск в случая се явява съществен, предвид факта, че именно посочената справка е от значение за извършване преценка дали в случая е следвало да се издаде наказателно постановление, или пък преписката е следвало да се внесе за разглеждане от Районния съд, ако са били налице основанията по чл. 30, т. 2, б. "б." от ЗООРПСМ. Не са посочени и обстоятелства, касаещи преценка приложимостта на ЗООРПСМ в конкретния случай, предвид липсата на отразяване в АУАН и наказателното постановление на конкретни факти, въз основа на които да може да се прецени дали противообществената проява е осъществена непосредствено след спортното събитие, или това е станало на връщане от спортния обект, доколкото съгласно чл. 21 ЗООРПСМ следва проявата на спортно хулиганство всякога да е във връзка с конкретното спортно мероприятие, за да е приложим посочения специален закон. В тази връзка, за да е налице съставомерно деяние по чл. 21 от ЗООРПСМ, то трябва действията да са били извършени на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортно мероприятие. В конкретния случай спортното мероприятие, а именно футболната среща между националните отбори на Република България и Република У., се е провеждало без публика и на стадиона не са допускани зрители. Ето защо не може да се приеме, че В. Р. Д. е отивал или се е връщал от спортния обект във връзка с провеждането на футболната среща, на която не се е допускала публика. В същото време, протестът, който се е провеждал в близост до националния стадион "В. Л.", е бил насочен срещу ръководството на БФС и не е бил свързан с провеждането на самата футболна среща. Предвид това, няма как протестът срещу ръководството на футболния съюз да се приравнява на извършени хулигански действия във връзка с проведеното спортно мероприятие.

За да е налице спортно хулиганство, трябва да се установи, че хулиганските действия са свързани конкретно със спортното мероприятие, а не са извършени във връзка с друго събитие. Поради това не може да бъде направен категоричен извод, че действията, предмет на оспорваната заповед, макар и в непосредствена близост до спортния обект, представляват спортно хулиганство.

В допълнение, в оспорваната заповед не е мотивирано по какъв начин проявата на жалбоподателя /описана в оспорвания акт като участие в масови безредици и предизвикване на сбиване/ е свързана именно с провежданото спортно мероприятие. Безсъмнено на процесното място от една страна се е провеждала спортна среща между отборите на Република България и Република У. /на която не е допусната публика/, а от друга страна е имало и протест срещу ръководството на БФС и искане на неговата оставка. Не става ясно в оспорвания акт поради какви съображения е направен извод, че действията на В. Р. Д. са извършени по повод на провежданата футболна среща, а не по повод на протеста срещу ръководството на БФС.

Нито в АУАН, нито в наказателното постановление са конкретизирани действията, извършени от В. Р. Д. - не е описано как именно е обективизирано участието в масови безредици и предизвикването на сбиване, срещу кого са били насочени и какви точно са били проявите - имало ли е нападнати хора, повредени вещи, имало ли е пострадали от действията на В. Р. Д.. Поради това описанието на извършените действия от страна на наказаното лице, мотивирали издаденото НП, оставя изцяло в сферата на предположенията за какви именно прояви е издаден обжалваният акт.

С оглед обстоятелството, че районният съд е достигнал до законосъобразен и

мотивиран извод за отмяна на наказателното постановление и като намери, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответно на материалния закон, съдът счете, че същото следва да бъде оставено в сила на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция е представена декларация за правна помощ и съдействие, в която изрично е посочено, че се предоставя безплатна адвокатска помощ на основание чл. чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закон за адвокатурата. С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК и чл. чл. 38, ал. 2 ЗА адвокат П. В. има право на възнаграждение в размер на 400 лева (съвпадащ със списъка за разноси) по чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Съдът намира претенцията на процесуалния защитник на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователна.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, X Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1345/18.03.2024 г., постановено по АНД № 16627/2023 г. по описа на СРС, НО, 110 с-в, с което е отменено Наказателно постановление № VI-22/17.11.2023 г., издадено от началника на 01 РУ на СДВР.

ОСЪЖДА началника на 01 РУ на СДВР да заплати на адвокат П. В. сумата в размер на 400 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ в касационното производство.

Решението е окончателно.